

כליו, רשאי לטרוח, ולכסותם כדי להצילם.

לדעת עולא – רשאי לטרוח ולכסות גם דבר מוקצה שאינו ראוי לו בשבת, כגון לבנים סדורים לבנין שהם מוקצים.

ובמשנתנו הזכירו תחילה היתר כיסוי פירות, שהם דברים הניטלים בשבת [ונקטו פירות, משום שגם הדין הקודם מדבר בפירות], וחזרו והזכירו היתר כיסוי כדי יין ושמן של טבל, שהם מוקצים בשבת^א, לומר את אלו ואת אלו מותר לכסות בשבת.

ולדעת רבי יצחק – אינו רשאי לטרוח ולכסות אלא דברים הראויים לו בשבת, כי אין כלי ניטל בשבת, אלא לצורך דבר הניטל בשבת.

ובמשנתנו הזכירו רק דברים של היתר, פירות מתוקנים, וכדי יין ושמן מתוקנים, שאינם טבל. והסיבה שהזכירו גם כדי יין ושמן, ללמד, שלא רק במקום הפסד מרובה, כהפסד פירות שמתקלקלים במים ומרקיבים, התירו את הכיסוי, אלא גם במקום הפסד מועט, כהפסד יין שמתערבים בו מים, שאינו נפסד לגמרי^ב, גם כן התירו את הכיסוי.

אמנם יש אופנים שגם לדעת רבי יצחק מותר לכסות לבנים ואבנים שלא יתקלקלו מהמים, והוא, כשאינן מוקצות, כגון לבנים שנשארו אחר גמר הבנין, שראויות לישיבה עליהם, ואבנים מקורזלות [=מחודדות], שעומדות לקינוח בית הכסא.

פריסת מחצלת על גבי כוורת בשבת

מבואר בברייתא, שמותר לפרוס מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת, בין כשעושה זאת להגן מפני החמה, ובין כשעושה זאת להגן מפני הגשמים. ובלבד שלא יתכוון לצוד את הדבורים.

ולדעת עולא מובן מדוע מותר לעשות זאת תמיד, גם כשהכוורת מוקצית, כי מותר לטרוח ולכסות גם דבר מוקצה.

^א ואם תאמר והא אמרינן לעיל ... דטבל מוכן הוא, שאם עבר ותקנו מתוקן ... אם כן אכתי תקשי לן, דטבל אין, אוירא דלבני לא. ויש לומר דעולא יאמר לך דמכל מקום חשיב ליה כדבר שאינו ניטל, כיון דבשבת מיהא לא חזי כל כמה דלא תקנו ... [תוס'].

^ב גשמים הנוטפין על יין, הפסד מועט הוא, עד שתחשך ויסלקם, אבל הפירות מרקיבין. [רש"י].